

opusdei.org

Prelatovo pismo (siječanj 2013.)

Tema Prelatovog pisma ovog mjeseca je Isus Krist, pravi Bog i pravi čovjek, koji je utjelovljenje Sina Božjega po Duhu Svetom, u djevičanskom krilu svete Marije.

8.01.2013.

Predragi! Neka mi Isus čuva moje kćeri i sinove!

Tijekom svetih Božićnih blagdana mnogo puta smo išli pred betlehemsku pećinu kako bismo

promatrali Isusa u naručju njegove Majke. Pošli smo Mu se klanjati potaknuti i željom da Mu na neki način prikažemo cijelo čovječanstvo. A danas, kada počinje nova godina, doimaju nas se riječi svetoga Pavla u drugom Misnom čitanju: *A kada dođe punina vremena, odasla Bog Sina svoga: od žene bi rođen, Zakonu podložanda podložnike Zakona otkupi te primimo posinstvo*[1].

U našoj duši raste težnja da cijelom svijetu priopćimo dobru novost, kako je to uvijek iznova ponavljao naš Otac kada su nastupali blagdani rođenja Gospodinova. ***Željeli bismo da po svim krajevima s Njim dobro postupaju, da Ga po cijelom svijetu primaju ljubavlju. I željeli bismo ravnodušnu šutnju onih koji Ga ne poznaju ili Ga ne ljube prekriti pjevanjem božićnih pjesama, onim pučkim koje pjevaju mali i veliki u svim narodima stare kršćanske tradicije. Jeste li primijetili kako***

uvijek govore o tome da idu i promatraju Dijete Božje? Kao pastiri one sretne noći: I pohite te pronađu Mariju, Josipa i novorođenče gdje leži u jaslama (Lk 2, 16)[2].

Puni divljenja promatrali smo ovih dana tu veliku manifestaciju božanske dobrohotnosti. Ne prestanimo se diviti! ***Potrebno je da gledamo Dijete, našu ljubav, u jaslicama. Gledajmo ga znajući da stojimo pred tajnom. Tu tajnu moramo prihvatiti po vjeri, a isto ćemo tako putem vjere produbiti njezin smisao***[3]. Stoga, osim što oponašamo pastire koji su pohitali prema pećini, možemo pogledati primjer Mudraca koje ćemo slaviti na svetkovinu Bogojavljenja. Zahvaljujući njihovoj poniznoj vjeri ti su ljudi nadvladali poteškoće na koje su naišli na svojem dugom putu. Bog im je prosvijetlio srce kako bi pomoću zvijezdine rasvjete otkrili

poruku o Mesijinu rođenju. Bili su poučljivi i ta spremnost ih je vodila do Betlehema. Tamo u mjestu gdje je bila Sveta Obitelj *ugledaju dijete s Marijom, majkom njegovom, padnu ničice i poklone mu se. Otvore zatim svoje blago i prinesu mu darove: zlato, tamjan i smirnu* [4].

Budimo i mi poučljivi prema poticajima milosti koja nam stiže po sakramentima; također i u osobnoj molitvi dok razmatramo prizore evanđelja i dok dobrim dijelom prihvaćamo savjete u duhovnom vodstvu nastojeći ih ostvariti. Stoga je logično što kaže sveti Toma Akvinski: „Zbog slabosti ljudskog razuma, na isti način kao što ga treba voditi prema spoznaji božanskih stvari, tako ga se posredstvom nekih vidljivih stvari koje se mogu lako spoznati mora voditi kao za ruku prema ljubavi. A među njima je glavno Čovještvo Isusa Krista kao što kažemo u Božićnom Predslovlju:

„dok tjelesnim očima spoznajemo Boga, on nas zanosi ljubavlju prema nevidljivim dobrima““ [5].

Vjerovanje u Misi sasvim nam jednostavno izlaže otajstvo otkupiteljskog Utjelovljenja dok ispovijedamo kako Sin Božji *radi nas ljudi i radi našega spasenja siđe s nebesa i utjelovio se po Duhu Svetom od Marije Djevice i postao čovjekom* [6]. U tih nekoliko riječi koje izgovaramo ili pjevamo dok se duboko poklanjamo govori se o središnjem događaju u povijesti kojim su nam se otvorila vrata Neba. U tom se tekstu na filigranski način čuje odjek triju priča o Utjelovljenju koje nam prenašaju evanđelja. Sveti Matej priča o priopćenju otajstva svetom Josipu, a anđeo koristi iste riječi u odnosu na Dijete Djevice Marije: *ti ćeš mu nadjenuti ime Isus jer će on spasiti narod svoj od grijeha njegovih* [7]. U Isusovu utjelovljenju i rođenju vidimo beskrajnu božansku

dobrotu: pošto se zbog istočnog i osobnog grijeha vlastitim snagama nismo mogli vratiti Bogu, On je izašao nama ususret: *Bog je tako ljubio svijet te je dao svoga Sina Jedinorođenca da nijedan koji u njega vjeruje ne propadne, nego da ima život vječni* [8]. Podsjećam vas na ovu misao našega Oca kojom nas je poticao da živimo aktualiziranu i duboku vjeru: ***gubi se vjera ako se ne divimo Božjim otajstvima***[9]. Čuvamo li pažljivo ophod s Isusom? Zahvaljujemo li na toj svemoći Gospodinovoj, koji nas zove u istu misiju, pa da tako potvrdimo ljubav?

Verbum caro factum est [10]. Riječ Božja nije nam se samo približila kako bi nam progovorila, kao nekoć u Starom Zavjetu, već je postala čovjek kao jedan od nas, potomak Adama i Eve, kada je uzela tijelo i krv od Blažene Djevice Marije; postao nam je isti u svemu osim u grijeh [11]. Htio je doći na svijet kako bi

nam pokazao *da mogu biti božanski svi putovi na zemlji, svi staleži, sva zanimanja i sve časne djelatnosti*[12], i hoće da ih sveto pređemo nadnaravnom i ljudskom savršenosti. Kako nam se beskonačno i predivno približava *Bog s nama!*

Dok priča o navještenju Našoj Gospi, sveti Luka donosi razgovor Arhandela Gabriela s Marijom dok joj objašnjava Božju odredbu: *Duh Sveti sići će na te i sila će te Svevišnjega osjeniti. Zato će to čedo i biti sveto, Sin Božji*[13]. Prema Presvetoj Djevici Mariji upravljen je dragi pogled triju božanskih Osoba koje su Nju od vječnosti odabrale da bude prava škrinja zavjetna, utočište grešnika, jer u njezinoj prečistoj utrobi Sin Božji treba uzeti ljudsko tijelo. Njezin neposredan i odlučan odgovor – *fiat mihi secúndum verbum tuum*[14], neka mi bude po riječi tvojoj – početni je korak tog velikog i

utješnog otajstva. Svaki dan dok molimo Anđeo Gospodnji sjećamo se tog jedinstvenog trenutka povijesti spasenja. Kakva je naša pobožnost u toj molitvi? Zahvaljujemo li Našoj Gospi iz dubine duše na njezinom potpunom predanju u ispunjavanju božanske odredbe? Neka nam bude sve slađa misao svetoga Josemarije: ***Oh, Majko, Majko! Tom tvojom riječi – „fiat“ – učinila si nas braćom Božjom i baštinicima njegove slave! – Blagoslovljena budi!***[15].

Sve te misli, a i ostale koje bi trebalo nabrojiti, mogu se sabrati u jednu: Riječ je postala tijelom *da postanemo "zajedničari božanske naravi"* (2Pt 1,4): "Razlog radi kojega je Riječ postala čovjekom, i Sin Božji, Sinom čovječjim jest da bi čovjek, ulazeći u zajedništvo s Riječju i primajući tako božansko posinjenje, postao Sinom Božjim"[16].

Isus Krist je zaista Druga Osoba Presvetoga Trojstva: Sin vječnoga Oca koji je uistinu primio našu ljudsku prirodu, a da nije prestao biti Bog. Isus nije biće dijelom božansko i dijelom ljudsko, kao neka nemoguća mješavina božanstva i čovještva. On je *perféctus Deus, perféctus homo*, kako to kažemo u *Quicúmque* ili Atanazijevom vjerovanju. Potrudimo se da uđemo u srž te istine; molimo Tješitelja neka nas prosvijetli kako bismo je dublje shvatili, pretvarajući je u život našega života, i svetim je zanosom prenijeli na druge. Ne zaboravimo da u svim trenucima i okolnostima moramo pokazati sveti ponos braće Isusove i djece Boga Oca u Kristu.

Promatrajmo još jednom: „A ovo je prava vjera: moramo vjerovati i ispovijedati da je Gospodin naš Isus Krist Sin Božji, Bog i čovjek. On je Bog jer je iz Očeve biti od vječnosti rođen, čovjek jer je od biti majke

rođen u vremenu. Potpuni Bog, potpuni čovjek, koji se sastoji od razumske duše i čovječjeg tijela, Ocu jednak u božanstvu, manji od Oca po ljudskoj naravi. A jer je istovremeno Bog i čovjek, tako ipak nisu dva Krista nego jedan Krist. Jedan pak, ne kao da bi se božanstvo pretvorilo u tjelesnost, nego jer je Bog uzeo ljudskost. Jedan potpuno i čitav, ne po povećanju bića nego po jedinstvu osobe“[17].

Nesumnjivo se nalazimo pred toliko presvijetlim otajstvom da razum, dok ga promatra, ostaje bez svjetla. Vrlo oskudna analogija je kada kažemo da se tu događa kao kad netko pokušava gledati direktno u sunce i mora odvratiti oči, jer ne može podnijeti toliko svjetla. Kod otajstva Utjelovljenja nema druge alternative od onoga što nam je rekao naš Otac: ***potrebna je ponizna odluka kršćanske duše: ne željeti da se Božja veličina svede na naše***

oskudne pojmove, na naša ljudska tumačenja, nego spoznati da je ta tajna, usred svoje tame, svjetlo koje vodi ljudski život[18].

Upravo u betlehemskoj pećini pokazuje se ne samo beskrajna Božja ljubav prema svojim stvorenjima, nego i Božja neizmijerna poniznost. To Dijete od kojeg se čuje njegov prvi plač, kojem je hladno i kojem je potrebna toplina Marije i Josipa, svemogući je i vječni Bog koji, kako bi došao na zemlju, nije napustio Nebo, a htio se odreći slave svoga božanstva: *On, trajni lik Božji, nije se kao plijena držao svoje jednakosti s Bogom, nego sam sebe "oplijeni" uzevši lik sluga, postavši ljudima sličan* [19]. Zbog te predivne stvarnosti shvaća se zašto je naš Otac često pitao: ***zašto me toliko ljubiš, Gospodine?***

Benedikt XVI. kaže: **Kršćanski se paradoks sastoji upravo iz**

identifikacije božanske Mudrosti, znači vječnog *Logosa*, sa čovjekom Isusom iz Nazareta i njegovom poviješću. Nema rješenja za taj paradoks ako ono nije u riječi „Ljubav“ koja se u ovom slučaju naravno treba pisati velikim slovom, jer radi se o Ljubavi koja beskrajno nadilazi ljudska i povijesna mjerila [20].

Kako bi bilo jasno da je poniznost prijeko potrebna za primanje svjetla Utjelovljenja, Sveto pismo nam priča da su prvi svjedoci božanskog poništenja – osim Marije i Josipa – bili neki ubogi pastiri koji su čuvali svoje stado u okolici Betlehema; jednostavni ljudi o kojima drugi nisu mnogo držali. Gospodin ih je primijetio jer „ono što privlači dobrohotnost Božju prije svega je poniznost srca“[21]. Poslije nekoliko godina sam Isus će zahvaliti svom nebeskom Ocu: *Slavim te, Oče, Gospodaru neba i zemlje, što si ovo*

sakrio od mudrih i umnih, a objavio malenima. Da, Oče, tako se tebi svidjelo[22].

Također su i Mudraci priznali Mesiju jer su bili jednostavni i velikodušno pažljivi prema božanskom znaku.

Naš Gospodin obraća se svim ljudima da Mu dođu ususret i da budu sveti. On ne zove samo Kraljeve s Istoka, koji su bili mudri i moćni. Prije nego zvijezdu k pastirima u Betlehemu poslao je jednoga od svojih anđela (usp. Lk2, 9). Ali svatko, bio siromašan ili bogat, bio više ili manje mudar, mora u svojoj duši gajiti poniznu pripravnost koja mu omogućuje da čuje glas Božji[23].

Rado se sjećam događaja kada nam je sveti Josemaría govorio o prizorima rođenja Gospodinova. Govorio je o ***katedri Betlehema*** gdje nam Dijete Isus daje mnoge lekcije; među ostalima posebno o poniznosti, kako

bismo, dok promatramo božansko Novorođenče, naučili savladati svoj ponos i oholost. Divimo se osim toga kako Ga je – ljudski govoreći – posebno privukla poniznost koju je primijetio u Blaženoj Djevici Mariji prije nego ju je učinio svojom Majkom: *što pogleda na neznatnost službenice svoje: odsad će me, evo, svi naraštaji zvati blaženom* [24].

To moramo moliti od Gospodina i to ne isključuje težnju da postignemo više djelotvornosti u zadacima koje ima svatko od nas dok koristimo sva ljudska sredstva koja su nam na dohvat ruke kako bismo se poboljšali i svojim radom častili Boga.

Nasuprot, kako to izlaže Sveti Otac, **treba učiti i produbiti znanje dok održavamo duh „malenih“ i ponizan i jednostavan duh kao i Marija, koja je „Prijestolje Mudrosti“**. Koliko puta nas je bilo strah približiti se Betlehemskej pećini, jer smo bili zabrinuti da bi

to mogla biti prepreka za naš kritični duh i našu „modernost“! Nasuprot, u toj pećini svatko od nas može otkriti istinu o Bogu i istinu o čovjeku, o sebi samom. U tom Djetetu, rođenom od Djevice Marije, susrele su se obe istine: težnju za vječnim životom od strane čovjeka ublažilo je srce Boga koji se nije sramio uzeti ljudsku narav [25].

Dok se sveto borimo za to da samo Bog blista u nama, u našem radu i u našem apostolatu, utječimo se zagovoru našega Oca, posebno 9. siječnja, na godišnjicu njegova rođenja, i 13. siječnja, na dan njegova krštenja, moleći ga da nam postigne više nebeskog svjetla. Ne prestanite moliti za Crkvu i Papu, za apostolat Djela, čvrsto sjedinjeni s mojim nakanama i svjesni da nam je potrebna molitva naše braće kršćana.

Bogu hvala, posao raste u svim krajevima, ali moramo doći do više ljudi, u više okolina i na nova mjesta: To od nas sa slamice u Betlehemu traži Isus, jer želi da surađujemo s Njim u poslanju Crkve i svim dušama donesemo otkupljenje. Kod tolikih ljudi sam vidio glad za Bogom, također i na mojem nedavnom putovanju u Veronu sredinom prošlog mjeseca: kako je lijepo biti uz vas i uz sve druge ljude! I „vidim“ tu glad u vijestima koje primam iz svih krajeva svijeta.

Na početku nove godine, na svetkovinu Marijina božanskog materinstva, kao i u različitim blagdanima koji ovaj mjesec označavaju povijest Djela, utječući se našoj Majci, na svakoga od vas i na vaše obitelji, na vaš rad i apostolski posao zazivam Gospodinov blagoslov. Sa svom vas ljubavlju blagoslivlja

vaš Otac

+ Javier

Rim, 1. siječnja 2013.

[1] Rimski Misal, Svetkovina Svete Marije Bogorodice, Drugo čitanje (*Gal* 4, 4-5).

[2] Sveti Josemaría, bilješke iz razmatranja, 25.12.1973.

[3] Sveti Josemaría, *Susret s Kristom*, br. 13.

[4] *Mt* 2, 11.

[5] Sveti Toma Akvinski, *Summa Theologica*, II-II, q. 82, a. 3 ad 2.

[6] Rimski Misal, Simbol vjerovanja.

[7] *Mt* 1, 21.

[8] *Iv* 3, 16.

[9] Sveti Josemaría, bilješke iz razgovora, 25.10.1973.

[10] *Iv* 1, 14.

[11] Usp. *Heb* 4, 15.

[12] Sveti Josemaría, *Razgovori*, br. 26.

[13] *Lk* 1, 35.

[14] *Lk* 1, 38.

[15] Sveti Josemaría, *Put*, br. 512.

[16] *Katekizam Katoličke Crkve*, br. 460. Citat je od svetog Ireneja Lionskog, *Protiv herezija*, 3, 19, 1 (PG VII/1, 939).

[17] *Atanazijevo vjerovanje* 30-36 (Denz. 76).

[18] Sveti Josemaría, *Susret s Kristom*, br. 13.

[19] *Fil* 2, 6-7.

[20] Benedikt XVI., homilija navečer prije 17.12.2009.

[21] Blaženi Ivan Pavao II., govor na općoj audijenciji, 6.11.1996.

[22] *Mt* 11, 25-26.

[23] Sveti Josemaría, *Susret s Kristom*, br. 33.

[24] *Lk* 1, 48.

[25] Benedikt XVI., homilija navečer prije 17.12.2009.

© 2012 *Prælatūra Sanctæ Crucis et Operis Dei* (Ovaj materijal ne smije se reproducirati, u cijelosti ili djelomično, bez izričitog odobrenja nositelja autorskih prava).